

lélekPecsétek

settenkedik az este csendben lépked
a szél visít félelmében
a hotelszoba mint egy épp otthagzott sír
a konyhából nem hangzik fel a tányércsörömpölés
és az étteremből a beszélgetés
a szoba függönyei körülveszik az ágyat
akár temetésen koporsót a szemfödél
lent az ablak alatt a duna fekete
gumicsizmában jégtáblák között cuppog
barna szag üres konyakosüveg
hamutartóban csikkek mellette gyógyszeres doboz
még egy szívverés fiatal férfié

angliában egy lány
régóta szorongatja a telefont.
a repülőtéren vár,
emlékezik

a gyerekszobában belülről nyomta az ajtót,
de az ajtó is nyomta őt,
kívülről tolt valaki, akire mindig féltékeny volt.
szívébe bánatos cicaarc költözött,
ő kapta születésnapjára cirmet, de előző éjszaka
nagy vihar volt, és a macska az ágyban nem mellé
bújt.
nem félt a bátyja?

második lettél,
megkapod az érmét.
ez van
ráírva: II. halott

sokáig küzdöttél,
megérdemled
a könnyekből vert
csipkét.
ahogy nagyapa

sárga folt alattuk.
ki csinálta?
te, te, te!, fuldoklott a reggel
és a hűg tüdeje

mélyeket lélegzik. leküzdí a páníkróhamot.

A névtáblán Sahím Krisztián. A lakatos pár perc alatt kinyitotta a bejárati ajtót. Az apa, Chahid megköszönte, kifizette, és egyedül lépett be a „Diplomádértgarzon”-ba. Felkapcsolta a villanyt. A macska a széktámla mögöl fehér partedlijét mutogatta felé. Az íróasztalon egy fehér lapon vastag fekete filccel az állt: SAJNÁLOM. Az apa karjába vette a cicát. A rendőrségen várnia kellett. Lehunyta a szemét. Ádámcsutkája egyfolytában mozgott. Egyetlen szót ismételt magában: Krisz-tián, Krisz-ti-án. A helyiséget megölték a kérdések. Várt. A macskát erősen szorította, az mégis dorombolt. Szólították. Odament a pulthoz. A cirmos szőre nedves volt, szinte fekete, mire az apa válaszolt a feltett kérdésekre: hogy hívják, hol lakik, és a fiát hogy hívták, hol lakott, a fia hány éves, hogy néz ki, milyen színű a szeme, haja, alkata milyen, ivott, dohányzott, kábítószeresett, maga hol dolgozik, mi a végzettsége, mikor beszélt vele utoljára, hol és mikor látta utoljára. Az apa körül elfogyott a levegő. Mit tud az eltűnéséről? Az Apa köhögött. Újra megkérdezem, tud valamit a fia eltűnéséről? Az apa újra köhögött. A neonfények üresen bámultak a rendőrsőn, és az apa mániás depressziós volt szavait a billentyűk zaja elnyelte.

aznap is az este,
amikor ő.
nyolcéves voltam,
másnap betört
a konyhaablak.
Ő volt a labda.
a „száz fiúnál is
rosszabbnak” azt
mondta anya:
nem baj.

nem baj, anya!
kitárultak
a könyvek,
sokáig azokban
aludtam.
ágyneműm se volt
helyetted, csak
lófarkam.

Végül a rendőrnő kérésére átnyújtotta a személyi igazolványt. Négy szem kereste a rendőrnő tekintetét. Maguk migránsok?, kapta fel a fejét a számítógép mögül az egyenruhás. Vékony hangja volt, hegyes, mint a tű. Csend. Ismétlem: Maguk migránsok? A macska kifeszített karmokkal ugrott ki az apa kezéből, és pár pillanat múlva a rendőrnő öléből, aki megúsza a nyakát ért jelentéktelen karmolást. A porszemek közben pislogtak a levegőben.

Hülye kurva! Én migráns? Te senki picca, negyven éve segíték ilyen kibaszott pináknak Magyarországon gyerekeket hozni a világra! A porszemek megálltak a levegőben.

Az apa futva hagyta el a helyiséget, a macska, akár egy szellem követte. *Örüljön, hogy nem jelentem fel hivatalos személy elleni...!* A rendőrnő szavaira az ajtó rácsapódott. És egy hangya megúsza

a két hangya, mit csinál?, kérdezte a hóg egy délelőtt, amikor az udvaron hárman játszottak. ölelkeznek, mondta az anya. nem is! bunyóznak!, kiáltott Krisztián.

Egy reggel a kórházban fehér szag. Onkológia. Apró fényfoltok kúsztak át a hatvanas nő ágyán. Az idő elbújt arcának ráncaiban, a betegség nem. A régi fehér éjszakákról álmodott. Álmai szerelemkoszorút fontak. 1975-ben részképzésen volt Leningrádban. Most leborotvált fején hátul 6x6 cm-es ragtapasz. Tegnap este műtötték. Nagyon szépen világitanak a lámpák, mondta a műtőssegédnek, aki leszíjazta, aztán az anya hatalmas fénylő virágoknak

több kört futottam,

épp
24 éves lettem,
széttépkedett
tudatod, krisz, régi
ajándék, grátisz

látta a mennyezeti műtőlámpákat, látta, hogy a kollégium bejáratánál letör egy vastag jégcsapot. Szájába vette. Jó érzés volt. Sokáig gyözködte a portásnőt, de a szigorú gyevuska végül felengedte daragaja maja mosolyáért a kinti irodalomtanárával együtt a kollégiumi szobába, és november 7-én a felvonuláson ott tapsolt oroszul kiáltozva Viktor mellett az utcai tömegben. Úgy értek össze, mint a tankok. Katonák százai úsztak velük a Nyevszkij proszpekten tátogva, mint a halak, de egyszercsak a levegő szétnyílt, mint egy olló, ő ott áll pucéran, felkapja először a tankokat, majd a katonákat, dobálja egyiket a másik után fel-le, körbe-körbe, mint egy zsonglőr a buzogányokat a cirkuszban.

A műtét sikerült.

Az onkológián órákig morfiumrózsacsend, az Anya mellett egy flamingó fekszik, 6o. születésnapjára a fiától és az Angliában doktoráló lányától kapta. Jódlizó rózsaszín plüss, like a soul. Még a műtét előtt is megnevettette, amikor a lánya bekapcsolta.

Hárman vannak bent az egyágas szobában, az apa, a lány és az anya sír.

szétszakadt a papír,
amiről szombaton
este felolvastam
a könyvbemutatón
a legújabb versem:
fecniken leng most
valahol.

bátyus,
összecsomagoltál
mindent, amit
anya bevisz,
és délután még azt
mondtad:
nem baj.
fogtam a kezed,
mobilon át,
és felmelegedtem.

az elhallgatott szavaktól a levegő is.
valaki kinyitja az ablakot, a csend nem
beszél?
mii történt vele? miattam tette vagy a miii miatt?,
nyávogott kiszakadva az anya.

Egy macska a párkányon mosakodott, a
fagyalbokron fekete rigó szííí, szííí, énekelt.

Az apa három napja semmit nem evett, pedig
évek óta cukorbeteg. Nem ment be a rendelőbe se.
Régebben kutatóként dolgozott az egyetemen, de
amikor a fia másodszorra került be a pszichiátriára,
átkérte magát körzetbe. Szerették a betegek. Kedves
és figyelmes volt mindenkivel, és a diagnózisaival
legtöbbször nem tévedett.

Most a nappaliban fekszik. Eltemették a fiát, majd
a feleségét. A lánya a konyhában szendvicset
készít. A szekrény sor tetején egy cirmos a feketével
kergetőzik.

A lány megvágja az ujját. Felszisszen, és folynak
szavai befelé a szobába: Krisztián nem bírta el a
terhet, hogy anya meghalhat! Tudod te is, ezért lett
öngyilkos! Enned kell, legalább az én kedvemért!
Kamasz kora óta beteg volt! Tudod!

A könnycseppek visszafogták magukat. Búvársötét
este volt.

dallamot kopogtat halkán
botjával az idő, paplanon
néma napokat hagy

az égben az
angyalokat
megismered majd,
és anyát?
nem válaszoltál,
persze
magamban
kérddeztelek.

vízbe szórtatják
mostanában a
hamvaikat sokan,

de ha mégis lesz
feltámadás,
hogyan találjuk
meg majd
mind egymást?

MEGJELENT!

Szerkesztőnk két új könyvet is összeállított az őszre.
Súlyos kötetek, éjjel ne ezzel aludjon el!
De reggel, délben, este olvashatja!
Kávéval, teával, szódával vagy sörrel.

